

РАН БОСИЛЕК

СЛЪНЦЕ И МЕСЕЦ

chitanka.info

В едно царство имало закон да се не палят вечер свещи. Той закон не се спазвал само в една къща, дето живеели три сестри. Една вечер царят, като ходел по обиколка, видял, че в тази къща гори свещ. Той спрят до прозореца и чул какво си приказват сестрите.

— Да ще царят да ме вземе — рекла най-голямата сестра, — ще му напреда вретено прежда, да облече цяла войска!

Втората казала:

— Да ще царят да ме вземе, ще му омеся пита хляб, да нахрани де що войник има в царството си!

Най-малката пък рекла:

— Да ще царят да ме вземе, ще му родя две хубави деца — едното като слънце, другото като месец.

На другия ден пратил царят хора да кажат на най-малката сестра, че я иска за жена.

Завели девойките в двореца. Царят се оженил за най-малката, а другите останали да живеят при сестра си.

Като дошло време, царицата родила две деца — едното греело като слънце, а другото светело като месец.

По-големите сестри завиждали много на царицата. Те взели скришом децата, а на тяхно място турили кученца в люлката. После отнесли и хвърлили децата в гората.

На другата вечер царят свикал на гощавка всички царедворци, да им се похвали, че му се родили такива хубави деца. Когато се събрали гостите, той заповядал да донесат децата. Балдъзите донесли цвете кученца. Гостите, като ги видели, смяiali се.

— Какво е това? — извикал разсърден царят.

— Кученца — отговорили балдъзите.

— Кученца ли? Аз ви пратих деца да ми донесете, а не кучета.

— Кученца намерихме в царската люлка, царю честити, кученца донесохме.

— Тъй ли?! — викнал разярен царят. — Значи моята жена ме е лъгала! Надсмивала се над мене! О, тежко й! От днес нататък тя ще бъде за присмех на всички! Заповядвам да бъде заровена до пояс в купище смет! Да се постави стража и всеки, който мине, да заплюва измамницата! Който не я заплюе, да бъде тозчас погубван!

Каквото заповядал царят, още същия ден било изпълнено.

В това време русокоса самодива намерила хвърлените деца в гората, отвела ги в своя дворец сред планината и ги отгледала като истинска майка. Когато децата пораснали, тя ги завела на връх планината, па им рекла:

— Дойде време да се разделим. Трябва да си отидете вече при своята майка. Вас ви е родила царица, ала завистливите й сестри ви откраднали от люлката и ви отнесли в гората, дето ви намерих. Вместо вас в люлката турили две кученца. Майка ви и до днес е заровена в едно купище и кой как мине, все я заплюва. На ви това камъче. Щом го целунете, ще се яви пред вас хубав кон, който ще ви отнесе при майка ви. Вие ще я изровите от купището и ще разкажете всичко на царя.

Като казала това, самодивата изчезнала. Момчето и момичето останали сами сред планината. Братът целунал камъчето и тозчас дотърчал хубав кон, обседлан, пременен и приготвен за път.

Тогава момчето рекло на сестра си:

— Почекай тук, сестрице! Аз ще ида при мама да я изровя от купището. После ще дойда да взема и тебе.

Момчето яхнало коня и той го отнесъл право при майка му. То слязло от коня, измило майка си, целунало я и си отишло. Стражата, замаяна от хубостта на момчето и коня, не посмяла нищо да му стори.

Момчето обиколило града и пак си отишло в планината.

Всички се чудели и маели, като го гледали как свети като слънце.

И царят се научил за момчето. Той повикал началника на стражата, която пазела царицата, и му рекъл:

— Като дойде светлото момче втори път, кажи му, че искам да го видя.

На другия ден момчето дошло пак и отишло при майка си. То пак я умило и целунало.

Тогава началникът на стражата му се поклонил и рекъл:

— Незнайни момко, царят желае да те види.

А момчето отговорило:

— Докато царят не извади тая жена от купището и не я приbere отново в двореца, няма да се явя при него!

Като казало тия думи, момчето обиколило града и се прибрало при сестра си. Хората пълнели улиците, дето минавало. Не можели да се нагледат на хубостта му.

На третия ден момчето пак пристигнало и се запътило към купището, ала майка му я нямало вече там.

— Къде е жената от купището? — попитало момчето пазача пред двореца.

— В двореца — отговорил пазачът. — Царят заповядва да я извадят от купището.

Момчето влязло в двореца. Явило се пред царя и рекло:

— Викали сте ме, царю честити. Ето ме, дойдох.

Царят се смяял от хубостта му и попитал:

— Кой си ти, момко?

— Нека дойде и царицата, та пред двама ви да разкажа кой съм аз и откъде ида.

Пратил за царицата. Когато тя дошла, момчето разказало пред баща си и майка си всичко от игла до конец. Разказало им как били откраднати от лошите лели и хвърлени в гората, как се спасили и кой ги отгледал.

Бащата и майката го прегърнали и заплакали от радост. Пратили го да доведе и сестра си.

Царят, царицата и народът излезли край града, та посрещнали царските деца.

А двете завистници били пропъдени през девет царства в десето.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.